

Julgest tahhan tunnistada, Reinowadder on üks war-
 ras, rõwel ja mõrtsukas, kes — kuida kõik kosto
 foggund issandad siin teadwad — ei mingisugguse
 üllekohto töö jures ei lähke kohkuma. Üsna kui wal-
 mis wõllarook rõwib ja warrastab ta luggupidda-
 mata, mis ial ette juhtub. Kellegile ei näita ta ar-
 maastust egga austust! Ühhe raswase suutäie pärrast
 unustab ta ni hästi isse ennese kui kuüninga ja kõige
 sure issandade au ärra ja ranneb riigi seadused
 üsna naeruks. Ja, jah! ma rāgin tōt. Laske endale
 kullutada, mis tanso ta eile jāhhessele, meie wagga
 mehhele teggi. Siin aus mees isse seisab, kes ei
 sõna egga tōga kellegile wigga ei olle teinud. Ei
 ükski mu ellaw loom, kui Juimala sunnitaw Reino-
 wadder olleks usaldanud kestel rahho aeal ni julgest
 kuüninga kässō wasto eksida; agga kuulge mis rebbane
 teggi. Teina moondas enast korrāga waggaks meh-
 heks, lubbas jāhhessele teina loowisõid õppetada ja
 aega mōda kõstriks teha; siis istus kütkile mahha ja
 tōutas wallelikko keelega jāhhessele jutlustamist õppe-
 tada. Jāhhes kulas kui lambatallele, kõrwad konkus,
 kelmi jutlust; seal kargas Reinowadder äkkitselt maast
 üllesse, wōttis jāhhesse küüsilē ja sassis ning purrestas
 laitmata mehhelese irmsal kombel, et ello otō kätte
 kippus. Onne kohhal tullin foggemata lusides sedda
 teed, kuulsin mehhe lühhelese pilli ja pannin imeks,
 et kiffa tōustes korrāga otōa lõppeō. Liggemale ad-
 tudes nāggin teina luggu; Reinowadder olli parrajast

tō kallal, piddas ammaštega jāhhesse kraest kinni ja rap-
 putas mehhelest et abbe wārrises ja ing rindo kinni jāi.
 Põlles ma warmalt appi jõudnud, siis olleks ta meie
 rahhopiddaja, sõariistata mehhe kõrri mahha murd-
 nud ja tōssu wälja wōtnud. Seal seisab wagga
 jāhhes! Teie wōite ta wārsid awo nāhha mis Reio-
 nowadder eile krimustanud. Aus kuüningas! kui teie
 sesuggust mõrtsuka tōōd sallite, sõna lausumata säh-
 herdusi kurja kombeid kannatate, ja kui teie, sured
 issandad ühheskoos, sellega leppite, et sešmanē warras
 ja rõwel awalikkust kuüningrigi rahho rikub ja sea-
 dust teotab: siis sate teie tōeste, aus kuüningas, ja
 sawad teie lapsed ning järreltullejad weel laugel
 tulles wal päiwil kõigest rahwast, kes õigust ning õiguse-
 mõistmist armastawad waljo laitust kuulda. —
 „Ja, jah, se on selge tōssi, et Reinowadder ial hāäd
 ei tee,“ ütles hunt. „Teina üllekohtuse surm olleks
 iggāühhe rahho ning walise ello armastajale üks tōs-
 sine elduse kingitus. Peaks teinale ka tāna jälle an-
 deks antama, siis same meie nāggema, et weel mōnda
 meest teina läbbi kimpo langeb, kes tānini sedda un-
 nāōs ei olle mōttelnud.“

Rebbase lellepog määr, kes seie sadil süggawas
 mõttes seisnud, tōstis nüüd juttu ja rālis julge, lad-
 dusa sõnaga Reinowadderile wabbanduseks, ehl ta kül
 isse lelle nurjatamad kombed selgest tundis. „Eäne
 lamba: issand!“ ütles ta wilto silmi hundi peale wa-
 dates: „tulletage meele mis wāna sõna ütleb: Waen-